

Budget gjældende, dersom der var Tale om, at Statskassen skulde komme til at bære de Udgifter, som maatte foranlediges ved en eventuel Underbalance paa Kjøbenhavns Havnevesens Budget. Naar den meget ærede Indenrigsminister gjør det gjældende, som han gjort gjældende i Landsthinget, maa man spørge den ærede Minister hvorledes han og hans Forgængere have kunnet undlade aarligt at forelægge os Kjøbenhavns Havnevesens Budget sammen med Finantsloven — i alt Fald til Efterretning, — naar det kunde have saadan Virkning for Statskassen, som han her gjør gjældende. Nei, det har der ikke nogen- sinde været Tale om, og der findes ikke nogen Hjemmel for den Paastand. Ivertimod, Kjøbenhavns Havnevesen er en Institution, som er aldeles uafhængig af Statskassen, ligger udenfor Statskassen og følgerlig ogsaa udenfor Rigsdagens Resfort, undtagen forsaavidt der gjennem Lovgivningen kan gives Regler for dets Bestyrelse, hvilket vi kunne angaaende mangfoldige Forhold, men Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse eller rettere Kjøbenhavns Kommune har en væsentlig Interesse deri, efter som Havnevesenet, naar dets Indtægter ikke ere istand til at dække dets Udgifter, tyr til Kommunalbestyrelsen om Laan, hvilket det gjorde i 1862, og dengang blev der jo truffet den Bestemmelse som Veberlag derfor, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse skulde have Ret til at blive bekendt med og sentere over de ekstraordinære Udgifter vedrørende Havnevesenet. Det er denne Sag, man ikke bør lade ude af Betragtning. Den Part i dette Kontraktforhold, for hvilken Indenrigsministeren er optraadt, er ikke Statskassen. Paa den anden Side staar Krigsministeren som Kontrahent paa Statskassens Vegne. De Servituter, som den ærede Krigsminister har eftergivet, ere i høi Grad af Værdigjenstand, for hvilken Statskassen maa være berettiget til at kræve Veberlag. Dette haab Retspørgsmaalet angaar, og naar Retspørgsmaalet maa opfattes saaledes, er det ubestrideligt, at saadanne Dispositioner ikke kunde eller burde uden Rigsdagens Samtykke være truffne fra Krigsministerens Side og selvfølgelig heller ikke fra Indenrigsministerens Side, efter som ogsaa Indenrigsministeren er Medlem af Regjeringen. Men nu reiser sig det vigtige Spørgsmaal: Hvad er den Gjenstand værd, som der er disponeret over, og hvilket Veberlag er der givet derfor? Herom mangler der i meget høi Grad Oplysning. Finantsudvalget henvendte sig den 13de April til Krigsministeriet med en Forespørgsel om, hvilke tidligere Forhandlinger der havde fundet Sted angaaende denne Sag, og herom oplyste Krigsministeriet i en Skrivelse af 16de April, at der havde været nedsat en Kommission, hvis Opgave var at søge tilveiebragt en fælles Løsning af Spørgsmaalet om Uvridelse saavel af Kjøbenhavns Havn som af Søbefæstningen til Fremme af disse Institutioners gjensidige

Interesse, og disse Kommissionsforhandlinger ledebe vel til Afgivelse af en Betænkning, men førte ikke til noget Resultat, om hvilket de respektive Ministerier havde kunnet forene sig, og saa tilføies der: „Ligesom Krigsministeriet ifølge det ovenfor Fremsatte ikke kan skjønne, at de paagjældende Kommissionsforhandlinger m. v. vilde kunne yde Udvalget nogen reel Veiledning ved Behandlingen af Spørgsmaalet om Gjenbevillingen af de paa Tillægsbevillingsforslaget til Anvendelse ved Ombygning af Kalkbrænderibatteriet attraaede 5,500 Kr., saaledes kan man ei heller, som Sagen hidtil har stillet sig, finde det rigtigt i alt Fald for Liden at forelægge Kommissionsforhandlingerne for Rigsdagen. Hertil kommer, at det ikke er Krigsministeriet alene, der disponerer over de vedkommende Aktier, men at de ogsaa henhøre under Indenrigsministeriets Raadighed, og sidstnævnte Ministerium er, efter hvad der er Krigsministeriet bekendt, ikke tilbøieligt til at give sit Samtykke til Forelæggelsen.“ Det vilde dog ikke være af ringe Interesse at faae nærmere Billede om de Forhandlinger, som ere førte i Aaret 1874, og det maa undre, at begge Ministrene, hvem denne Sag vedkommer, saaledes have afslaaget at lade Rigsdagen faae noget Indblik deri. Smidertid er man ikke ganske uden Indblik i disse Forhandlinger. Sagen har nemlig oftere været omtalt i Kjøbenhavns Borgerrepræsentation, og i det officielle Referat af Borgerrepræsentationens Forhandlinger Side 517, for den 21de Oktober 1878, findes der en Udtalelse af Professor Holmberg, der er et af de Medlemmer af Repræsentationen, som denne har sat ind i Havneraadet; denne lyder saaledes: „At et Forslag om at begynde nye Havneanlæg inde ved Toldboden og arbejde sig ud efter, saa at man kunde standse paa ethvert Punkt, naar Trangen var fyldestgjort, kunde vel synes at være heldigt, men at det var aldeles umuligt at gaa frem paa den Maade, thi for at der kunde fremstaa en Havn, maatte der først tilveiebringes Beskyttelse for de Skibe, der ville søge Havnen,“ og saa tilføier han: „I dette Diemed havde det været paatænkt at bygge en Mole omtrent midt for det Sted, hvor Kalkbrænderihavnen skulde ligge, og der var ogsaa opnaaet Overensstemmelse imellem Havnevesenet og Militæretaten med Hensyn til Pladsen, men Sagen var strandet paa, at Militæretaten forlangte ikke mindre end 3 Millioner Kroner for at kunne bygge et nyt Fort ved den nye Mole, fordi Langelinie i det forudsatte Tilfælde ikke længer kunde gjøre Tjeneste som Fæstningsværk. Havneraadet foretrak da et Anlæg i Kalkbrænderibugten, hvortil Militæretatens Samtykke ikke udfordredes“. I disse Forhandlinger finde vi altsaa den meget interessante Oplysning, at det daværende Krigsministerium forlangte 3 Millioner Kroner for Opgielsen af de Servituter, som der her er Tale om. Saameget vurderebe altsaa dengang Krigsministeriet dem til fra Sta-